

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoCsp/13/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120359380
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Púchovská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6120359380.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej a členov senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a JUDr. Janky Boroškovej, v právnej veci žalobcu MINIHOTOVOST, SE, so sídlom Náměstí T. G. Masaryka 2392/17, 690 02 Břeclav, IČ: 043 55 211, Česká republika, právne zastúpeného JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou, so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava - mestská časť Dúbravka, proti žalovanému L. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. 5, XXX XX U., právne zastúpenému Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Kpt. Jaroša 1312/29, 911 01 Trenčín, IČO: 47 256 907, o zaplatenie príslušenstva 55,55 Eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 14Csp/80/2020-101 zo dňa 2. marca 2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 14Csp/80/2020-101 zo dňa 2. marca 2022 p o t v r d z u j e .

II. Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom prvou výrokovou vetou žalobu zamietol a druhou výrokovou vetou žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 % a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o ich výške, ktoré bude vyhotovené vyšším súdnym úradníkom.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 13.08.2020 proti žalovanému domáhal zaplatenia príslušenstva vo výške 55,55 Eur titulom uzatvorenej Smlouvy o zapůjčce č. 506558 zo dňa 23.08.2017 (ďalej len „zmluva o úvere“).

3. Súd prvej inštancie zistil, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 23.08.2017 Smlouvu o úvere č. 506558. V zmysle uvedenej zmluvy žalobca poskytol žalovanému jednorazový bezúčelový nezáväzný úver vo výške 350,-- Eur bezhotovostne, pričom poplatok za poskytnutie úveru predstavoval 75,-- Eur, deň splatnosti deň 13.09.2017, doba trvania spotrebiteľského úveru 21 dní, celková výška úveru 350,-- Eur, celková čiastka, ktorú mal spotrebiteľ zaplatiť 425,-- Eur, čiastka úroku splatná za deň v prípade odstúpenia 0,-- Eur, ročná percentuálna sadzba nákladov 2821,31 %. Konštatoval, že strany sporu uzavreli zmluvu takým spôsobom, že žalovaný sa prostredníctvom webovej stránky www.minipozicka.sk <<http://www.minipozicka.sk/>> registroval a požiadal žalobcu o poskytnutie úveru, pričom pri registrácii uviedol svoje údaje. Žalovaný uhradil ku dňu podania žalobného návrhu sumu vo výške 30,-- Eur, dňa 20.11.2017 sumu vo výške 80,-- Eur, dňa 19.12.2017 sumu vo výške 10,-- Eur, dňa 18.06.2018 sumu vo výške 10,-- Eur, dňa 23.07.2018 sumu vo výške 50,-- Eur, dňa 16.12.2019 sumu vo výške 170,-- Eur, dňa 03.01.2020 spolu vo výške 350,-- Eur. Z upozornenia NBS

na činnosť spoločnosti MINIHOTOVOST, SE ponúkajúcej pôžičky prostredníctvom www.minipozicka.sk <<http://www.minipozicka.sk/>> vydaného v septembri 2021 súd prvej inštancie zistil, že NBS upozorňuje, že spoločnosti MINIHOTOVOST, SE žiadne povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úveroch a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov na území SR neudelila.

4. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca v spore tvrdil, že vzťah strán sporu sa má spravovať podľa právnych predpisov Českej republiky. Žalovaný s uvedeným tvrdením nesúhlasil. Podľa jeho názoru treba vo veci aplikovať právnu úpravu Slovenskej republiky.

5. Nakoľko žalobca v čase poskytovanie peňažných prostriedkov žalovanému bol osobou registrovanou v Českej republiky, súd prvej inštancie posudzoval medzinárodno-právne aspekty sporu. Konštatoval, že podľa slovenského a európskeho práva je možné považovať vzťah medzi žalobcom a žalovaným za spotrebiteľský vzťah.

6. Súd prvej inštancie uviedol, že v zmysle čl. 18 ods. 2 Nariadenia Brusel 1a má právomoc rozhodnúť tento spor, nakoľko žalovaný spotrebiteľ má bydlisko v Slovenskej republike. Vo vzťahu k rozhodnému právu súd prvej inštancie zistil, že Všeobecné podmienky poskytnutí úveru v bode 04 stanovujú, že na úpravu právnych vzťahov medzi žalobcom a žalovaným sa majú použiť ustanovenia právneho poriadku Českej republiky. Súd prvej inštancie preto z úradnej povinnosti skúmal, ktoré právo je pre žalovaného ako spotrebiteľa výhodnejšie a dospel k záveru, že právny vzťah strán sporu by sa mal riadiť právnym poriadkom Slovenskej republiky s poukazom na čl. 6 ods. 1 Nariadenia Rím I. Navyše žalovaný v konaní preukázal svoje tvrdenia, že má trvalý pobyt na území Slovenskej republiky a o pôžičku požiadal prostredníctvom webovej stránky www.mimnipozicka.sk ktorá je slovenskou webovou stránkou, a teda úver mal byť poskytnutý v Slovenskej republike. Poskytovať spotrebiteľské úvery na území Slovenskej republiky môžu len subjekty s povolením udeleným NBS. Keďže súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobca nemá povolenie na poskytovanie úverov od NBS, pričom existencia takéhoto povolenia aj v čase poskytnutia peňažných prostriedkov bola elementárnou podmienkou oprávňujúcou veriteľa poskytovať spotrebiteľské úvery a pôžičky spotrebiteľom na území Slovenskej republiky, súd prvej inštancie dospel k záveru, že akékoľvek uzatváranie zmlúv so spotrebiteľmi na území Slovenskej republiky znamenalo konanie v rozpore so zákonom, preto zmluva na základe ktorej žalobca uplatnil svoj nárok je podľa § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanoveniami § 11, § 24b zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) neplatná.

7. Nakoľko spoločnosť žalobcu povolením na poskytovanie úverov nedisponuje súd prvej inštancie dospel k záveru, že, Smlouva o úvère uzavretá so žalovaným je absolútne neplatná, t.j. akékoľvek uzatváranie zmlúv so spotrebiteľmi na území Slovenskej republiky znamenalo konanie v rozpore so zákonom a na základe toho založené záväzkové vzťahy sú neplatné. Z uvedených dôvodov mal súd prvej inštancie za to, že žaloba žalobcu, ktorou si uplatnil príslušenstvo vo výške 55,55 Eur je nedôvodná a túto v celom rozsahu zamietol.

8. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní plne úspešný, priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nedostatočným a nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a že rozhodnutie je nedostatočné odôvodnené čo do použitia slovenského práva a predstavuje pre žalobcu neprípustné prekvapivé rozhodnutie. V odvolaní vyjadril súhlas s posúdením žalovaného ako spotrebiteľa a že medzi zmluvnými stranami bola uzavretá spotrebiteľská zmluva a tiež so založením právomoci slovenských súdov s ohľadom na Nariadenie Brusel I. Žalobca vyjadril svoj nesúhlas s právnym posúdením veci podľa slovenského práva podľa Nariadenia Rím I a so záverom v podobe absolútnej neplatnosti zmluvy len preto, že nemá na území Slovenskej republiky udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov. Zdôraznil, že je subjektom založeným, vzniknutým a registrovaným v právnom prostredí Českej republiky, kde má ako európska spoločnosť umiestnené aj svoje sídlo a vykonáva svoju činnosť. Svoju činnosť vykonáva na základe riadneho povolenia Českej

národnej banky, teda je riadne registrovanou spoločnosťou s príslušným podnikateľským oprávnením, na základe ktorého poskytuje finančné služby prostredníctvom internetu, a to vo viacerých jazykových verziách. K absencii povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov v Slovenskej republike poukázal na kapitolu 2 čl. 49, čl. 54, čl. 56 Zmluvy o fungovaní EÚ. Vyslovil názor, že v jeho prípade je potrebné vychádzať zo všeobecných zásad zakotvených v Zmluve o fungovaní EÚ, kde v čl. 56 sa členským štátom Európskej únie zakazuje obmedzovať voľné poskytovanie služieb spoločnosťami „usídlenými v krajine Únie odlišnej od tej, ktorej príslušníkmi sú osoby, ktorým sú tieto služby určené“. Žalobca ďalej poukázal na recitál č. 6 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“). Uviedol, že zo skutočností týkajúcich sa zásady slobodného pohybu a služieb vyplýva, že neexistuje žiaden priestor pre prijatie názoru, že k cezhraničnému poskytovaniu spotrebiteľských úverov žalobcom so sídlom v Českej republike a na základe oprávnenia udeleného Českou národnou bankou prostredníctvom internetu je potrebné „navyššie“ udelenie poverenia zo strany Národnej banky Slovenska. Pre úplnosť poukázal na to, že ani v prípade zahraničných bánk neplatí žiadna požiadavka pre nadobudnutie osobitnej bankovej licencie na území Slovenskej republiky a postačí len notifikácia príslušného orgánu dohľadu (t.j. Českej národnej banky) o zámere vykonávať činnosť v Slovenskej republike Národnej banke Slovenska (§ 11 ods. 2 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších predpisov). Uviedol, že Národná banka Slovenska mohla síce upozorniť na akúsi nepovolenosť jeho činnosti, avšak do dňa podania odvolania neobdržal žiadnu informáciu od orgánu činného v trestnom konaní o nedovolenosti jeho činnosti a ani Národná banka Slovenska nevykonala žiaden dohľad u neho. Žalobca považoval napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie za prekvapivé z dôvodu, že k záveru o absolútnej neplatnosti zmluvy dospel z vlastnej iniciatívy a nedal mu možnosť vyjadriť sa k takémuto právneho záveru.

10. K rozhodnému právu žalobca v odvolaní uviedol, že so žalovaným uzavrel zmluvu o úvere v českom jazyku a podľa právneho poriadku Českej republiky, na ktorý v zmluve o úvere nielen odkázali, ale na použití ktorého sa a aj dohodli. Aplikácia českého právneho poriadku v danom prípade podľa názoru žalobcu nie je a ani nemôže byť pre žalovaného ako spotrebiteľa menej výhodná, nakoľko právna úprava poskytovania spotrebiteľských úverov je v Európskej únii plne harmonizovaná v podobe Smernice. Nakoľko právna úprava v prípade zmlúv o spotrebiteľskom úvere musí byť v každom členskom štáte Európskej únie rovnaká, dotýka sa to celého rozsahu žalovaného nároku, a to vrátane jeho príslušenstva. Navyše uviedol, že v prípade úrokov z omeškania súhlasil s uplatnením ich výšky podľa slovenského právneho poriadku. Preto mal za to, že súd je povinný aplikovať vo veci české právo. Pokiaľ súd prvej inštancie založil svoj právny záver iba na skutočnosti, že prevádzkuje webovú stránku končiacu na „sk“, uviedol, že súd prvej inštancie založil právne posúdenie veci na nesprávnych a nedostatočných skutkových zisteniach, pretože samotná webová stránka neumožňuje prijať právny záver o smerovaní činnosti na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa. Navyše zo zmluvnej dokumentácie uzavretej medzi stranami sporu je zjavné, že zmluvné strany sa dohodli na voľbe českého práva. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

11. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Vo vyjadrení uviedol, že napadnutý rozsudok spĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti a že žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne iné relevantné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iný záver súdu. Opätovne poukázal na ustanovenie § 11 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého je zmluva uzatvorená so subjektom bez požadovaného povolenia neplatná a zároveň spotrebiteľovi musí byť umožnené vrátiť len skutočne poskytnuté plnenie v splátkach a v pôvodnej lehote. K námietke žalobcu o vyžadovaní povolenia na poskytnutie spotrebiteľských úverov zo strany Národnej banky Slovenska poukázal na novelu zákona o spotrebiteľských úveroch účinnú od 30.09.2015, ktorou sa zaviedol proces pre získanie povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov. Zároveň poukázal na skutočnosť, že žalobca napriek jeho argumentácii opierajúcej sa o povolenie a dohľad orgánu domovskej krajiny, v čase uzatvorenia zmluvy o úvere zo dňa 23.08.2017 nemal povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov ani v Českej republike, ktorým disponuje odo dňa 17.05.2018. Žalovaný vyslovil názor, že vzhľadom na absolútnu neplatnosť zmluvy ako celku sú neplatné všetky jej ustanovenia, a teda aj ustanovenie o voľbe práva Českej republiky. Preto je nutné určiť rozhodné právo podľa čl. 6 ods. 1 písm. b) Nariadenia Rím I. Uviedol, že skutočnosť, že žalobca smeroval svoju podnikateľskú činnosť na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa je zjavná zo samotnej tlačovej správy Národnej banky Slovenska. Nestotožnil sa s názorom žalobcu, podľa ktorého „iba“ prevádzkovanie webových stránok s doménou určitej krajiny nie je smerovaním podnikateľskej činnosti práve na túto krajinu. K argumentácii žalobcu o výhodnosti právneho poriadku Českej republiky poukázal na bod 17. a bod 18. odôvodnenia rozsudku Krajského

súdu v Nitre sp.zn. 8CoCsp/23/2022 zo dňa 20.01.2022. Zároveň poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax okresných a krajských súdov vo veciach, kde ako strana sporu vystupoval žalobca a na druhej strane vystupoval spotrebiteľ. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil v celom rozsahu a priznal mu proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

12. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 CSP, prejednal odvolanie žalobcu v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP, rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP, nenariadil pojednávanie, pretože nepovažoval za potrebné doplniť alebo zopakovať dokazovanie (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, a preto podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

13. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 13.08.2020 sa žalobca proti žalovanému domáhal zaplataenia príslušenstva spolu vo výške 55,55 Eur. Odvolací súd ďalej zistil, že žalobca a žalovaný dňa 23.08.2017 prostredníctvom webovej stránky www.minipozicka.sk uzavreli Smlouvu o úvere č. 506558 podľa zákona č. 89/2012 Sb. občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů a zákona č. 257/2016 Sb. o spotřebitelském úveru ve znění pozdějších předpisů, na základe ktorej žalobca žalovanému poskytol jednorazový, bezúčelový, nezáväzný úver vo výške 350,- Eur s dobou trvania spotrebiteľského úveru 21 dní a žalovaný sa zaviazal poskytnutý úver zaplatiť jednorazovou splátkou do dňa splatnosti 13.09.2017. Zmluvné strany si v zmluve o úvere dohodli poplatok za poskytnutie úveru vo výške 75,- Eur, celkovú čiastku úveru vo výške 425,- Eur, úrokovú sadzbu vo výške 0 % a RPMN vo výške 2821,31 %. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sú Všeobecné podmienky poskytnutí úveru platné od 08.08.2017. Výzvou zo dňa 03.06.2020 žalobca vyzval žalovaného na okamžité uhradenie dlžoby v celkovej výške 683,97 Eur do 15.06.2020. Mailovými upomienkami zo dňa 18.09.2017, 19.09.2017, 22.06.2020 a 28.07.2020 zaslanými žalovanému žalobca vyzval žalovaného na zaplataenie dlžnej sumy. Výzvou zaslanou mailovou poštou dňa 06.07.2020 žalobca vyzval žalobcu na okamžité uhradenie dlžoby pred začatím súdneho konania vo výške 688,23 Eur.

14. Podľa článku 6 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo dňa 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) (ďalej len „Nariadenie Rím I), bez toho, aby boli dotknuté články 5 a 7, zmluva uzavretá fyzickou osobou na účel, ktorý sa môže považovať za patriaci do oblasti mimo jej predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „spotrebiteľ“), s inou osobou, ktorá koná v rámci svojho predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „podnikateľ“), sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa za predpokladu, že podnikateľ:

a) vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo
b) akýmkoľvek spôsobom smeruje takú činnosť na túto krajinu alebo niekoľko krajín vrátane tejto krajiny a zmluva patrí do rozsahu tejto činnosti.

15. Podľa čl. 6 ods. 2 Rím I, bez ohľadu na odsek 1 si strany môžu v súlade s článkom 3 zvoliť rozhodné právo pre zmluvu, ktorá spĺňa požiadavky odseku 1. Takáto voľba rozhodného práva však nesmie zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchyliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo na základe odseku 1 rozhodným.

16. Podľa § 2 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere na účely tohto zákona sa rozumie iným veriteľom právnická osoba, ktorá v rámci svojho podnikania ponúka alebo poskytuje úvery alebo pôžičky, ktoré spĺňajú aspoň jednu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm. f) a l), pričom tieto úvery alebo pôžičky nespĺňajú žiadnu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm. a), b), d), e), g) až k) a m) až r); za iného veriteľa sa nepovažuje banka, pobočka zahraničnej banky a finančná inštitúcia podľa osobitného predpisu, ktorá má povolenie na činnosť udelené Národnou bankou Slovenska.

17. Podľa § 11 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere, ak osoba bez povolenia poskytne peňažné prostriedky, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom, uzatvorená zmluva je neplatná. Ak vznikne spotrebiteľovi povinnosť vydať poskytnuté finančné plnenie, osoba podľa prvej vety je povinná umožniť spotrebiteľovi uhradiť len skutočne poskytnuté finančné plnenie v splátkach a lehote, ktorá však nesmie byť kratšia ako lehota, v ktorej by mal spotrebiteľ vrátiť finančné plnenie, ak by neexistoval dôvod neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere; tým nie je dotknuté právo zmluvných strán dohodnúť sa na dlhšej lehote na vrátenie poskytnutého finančného

plnenia a právo spotrebiteľa vrátiť poskytnuté finančné plnenie naraz alebo v splátkach v lehote kratšej, ako bola dohodnutá v zmluve podľa prvej vety.

18. Podľa § 20 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery len na základe povolenia udeleného Národnou bankou Slovenska, a to v závislosti od udeleného povolenia v tomto rozsahu:

- a) bez obmedzenia rozsahu poskytovania spotrebiteľských úverov podľa § 20a alebo
- b) v obmedzenom rozsahu poskytovania spotrebiteľských úverov podľa § 20b.

19. Podľa § 20 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere o udelení povolenia rozhoduje Národná banka Slovenska na základe písomnej žiadosti o udelenie povolenia (ďalej len "žiadosť o povolenie"). Žiadosť o povolenie predkladá žiadateľ, ktorý chce poskytovať spotrebiteľské úvery (ďalej len "žiadateľ"). Žiadosť o zmenu povolenia predkladá žiadateľ, ktorý je veriteľom. Na konanie o udelení povolenia alebo o zmene povolenia sa vzťahuje osobitný predpis, ak odseky 3 a 8 neustanovujú inak.

20. Podľa § 24 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere iný veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať úver alebo pôžičku, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom, len na základe povolenia pre iného veriteľa udeleného Národnou bankou Slovenska.

21. Podľa § 24b ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere nikto nesmie v rámci svojho podnikania ponúkať ani poskytovať spotrebiteľské úvery bez povolenia ani nad rozsah povolenia podľa § 20 ods. 1 písm. a) alebo písm. b), bankového povolenia alebo iného oprávnenia na vykonávanie bankových činností.

22. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

23. Preskúmaním veci sa odvolací súd stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že zmluva o úvere uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 11 a § 24b zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd sa ďalej stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca, ktorý je právnickou osobou zapísanou v Obchodnom registri Českej republiky vykonávajúcou podnikateľskú činnosť na území Českej republiky nie je zapísaný do registra veriteľov Národnou bankou Slovenska. Z uvedeného dôvodu podľa § 20 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch žalobca nie je oprávnený na území Slovenskej republiky vykonávať podnikateľskú činnosť v oblasti poskytovania finančných prostriedkov na území Slovenskej republiky. Takáto zmluva je podľa § 11 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch neplatná, pričom podľa tohto ustanovenia v prípade nevrátenia poskytnutých finančných prostriedkov by žalovanému ako spotrebiteľovi vznikla len povinnosť vydať veriteľovi poskytnuté finančné plnenie titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

24. Odvolací súd sa tiež stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným vzniknutý na základe zmluvy o úvere by sa mal riadiť právnym poriadkom Slovenskej republiky, nakoľko žalovaný v danom prípade preukázal, že má trvalý pobyt na území Slovenskej republiky a že o pôžičku požiadal prostredníctvom webovej stránky www.minipozicka.sk a že úver mu mal byť poskytnutý na území Slovenskej republiky. Uvedená skutočnosť nebola v predmetnom konaní ani žiadnym relevantným spôsobom spochybnená zo strany žalobcu. Z uvedeného dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že pre žalovaného ako spotrebiteľa sú ustanovenia právneho poriadku Slovenskej republiky výhodnejšie a že s poukazom na čl. 6 ods. 2 Nariadenia Rím I je dojednanie o rozhodnom práve Českej republiky v tomto prípade neplatné, nakoľko voľba rozhodného práva nesmie zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchýliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo na základe odseku 1 čl. 6 Nariadenia Rím I rozhodným.

25. Odvolací súd navyše dáva do pozornosti, že Okresný súd Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp.zn. 13Csp/5/2020, v ktorom ako strany sporu vystupovali žalobca v pozícii žalovaného a žalovaný v pozícii žalobcu rozsudkom č.k. 13Csp/5/2020-107 zo dňa 01.03.2022 určil, že Smlouva o úvère č.

506558 uzavretá medzi žalobcom ako dlžníkom (žalovaný v predmetnom konaní) a žalovaným ako veriteľom (žalobca v predmetnom konaní) dňa 23.08.2017 je neplatná, pričom ide o totožnú zmluvu o úveru ako v tomto konaní. Uvedený rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica nadobudol právoplatnosť dňa 20.04.2022. Odvolací súd poukazuje na to, že podľa § 228 ods. 1 CSP výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre strany a pre tých, ktorí sa stali právnymi nástupcami strán po právoplatnosti rozsudku, ak nie je ustanovené inak.

26. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

27. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu v plnom rozsahu priznal žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 v nadväznosti na ust. § 251 CSP súd prvej inštancie.

28. Rozsudok bol jednohlasne schválený členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).